

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSA Marek Procek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko M. Spółce Gazownictwa Zakładowi Gazowniczemu w B.
w sprawie ze skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt V Pa .../09
o przywrócenie do pracy i zapłatę wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 lutego 2017 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt V Pa .../16,

1. oddala zażalenie;

**2. oddala wniosek pełnomocnika powoda adwokat K. Z. o
przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodowi w postępowaniu zażaleniowym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w B. odrzucił
skargę powoda J. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem tegoż Sądu z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt V Pa .../09, oddalającym

apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 kwietnia 2009 r. zasądającego od pozwanej M. Spółki Gazownictwa na rzecz powoda kwotę 8.647,74 zł tytułem odszkodowania i oddalającego powództwo o przywrócenie do pracy.

Motywuując przedstawione postanowienie, Sąd Okręgowy wskazał, iż wyrokiem z dnia 28 grudnia 2011 r., sygn. akt V Pa .../11, oddalił skargę powoda J. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tegoż Sądu z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt V Pa .../09. Powód w dniu 2 sierpnia 2016 r., powołując się na przepis art. 403 § 2 k.p.c., ponownie wniósł skargę o wznowienie tożsamego postępowania. Skoro zaś, na podstawie art. 416 § 1 k.p.c., niedopuszczalne jest dalsze wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienie, to Sąd Okręgowy, na mocy art. 410 § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

W zażaleniu na przedstawione postanowienie profesjonalny pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie *„art. 133 § 3 k.p.c. poprzez niezawiadomienie, ustanowionego z urzędu pełnomocnika powoda, o terminie posiedzenia w przedmiocie rozpoznania skargi o wznowienie wywiezionej przez powoda w sprawie V Pa .../11, oraz niekierowanie pism sądowych w sprawie, w tym wezwań na rozprawę do pełnomocnika powoda, którego na podstawie art. 117 § 5 k.p.c. na wniosek Sądu wyznaczyła Okręgowa Rada Adwokacka, co na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. skutkowało nieważnością postępowania w sprawie o sygn. akt V Pa .../11, polegającą na pozbawieniu powoda możliwości obrony swoich praw”*.

W oparciu o tak zaprezentowany zarzut, pełnomocnik powoda wniósł o uchylenie postanowienia oraz wyroku Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt V Pa .../11, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, a także o zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, nieopłaconych w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie na uzasadnionych podstaw.

Zauważyć należy, iż skarga ubezpieczonego z dnia 2 sierpnia 2016 r. jest kolejną skargą o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 listopada 2009 r., sygn. akt V Pa .../09. Wcześniej Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 28 grudnia 2011 r., sygn. akt V Pa .../11, oddalił skargę strony o wznowienie postępowania zakończonego tymże orzeczeniem.

Tymczasem, zgodnie art. 416 § 1 i 2 k.p.c., niedopuszczalne jest dalsze wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienia, za wyjątkiem sytuacji, gdy skarga została oparta na podstawie wznowienia określonej w art. 401¹ k.p.c.

W orzecznictwie podkreśla się, że przepis art. 416 k.p.c. podyktowany jest dążnością do utrzymania mocy obowiązującej prawomocnych wyroków i postanowień co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu nieprocesowym. Jest to przepis bezwzględny i ani przyczyny nieważności, ani przyczyny restytucyjne nie mogą uzasadniać wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, wydanym na skutek skargi o wznowienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000 r., I CKN 1142/00 oraz z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 112/14). Poza sytuacją opisaną hipotezą normy art. 401¹ k.p.c. (a więc przypadkiem oparcia skargi o wznowienie postępowania na tej podstawie, jaką jest orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności aktu normatywnego, na podstawie którego został wydany zaskarżony wyrok, z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą), wyłączona jest możliwość ponownego domagania się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, jeśli uprzednio orzeczono o oddaleniu skargi o wznowienie tegoż postępowania. Reguła ta dotyczy także przypadku wniesienia skargi przez inny podmiot lub oparcia jej na innej podstawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011 r., III UZ 10/11).

Skarżący nie dostrzega opisanej wyżej zależności, na którą wprost powołał się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Zamiast polemiki z główną tezą zaskarżonego postanowienia, przedstawia zarzuty dotyczące postępowania Sądu Okręgowego w B. zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 28 grudnia 2011 r., sygn. akt V Pa .../11. Nie wskazuje zaś - domagając się

uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt V ... /11 - na jakiej podstawie Sąd Najwyższy, rozpoznając zażalenie złożone na postanowienie wydane w sprawie o sygn. akt V .../16, miałby ewentualnie badać postępowanie w innej prawomocnie zakończonej sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 orzekł o oddaleniu zażalenia.

Ponadto Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, albowiem wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, niezawierający - zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) - oświadczenia, że żądane koszty nie zostały zapłacone w całości lub w części, podlega oddaleniu, jako nieuzasadniony (por. zachowujące aktualność także w obecnym stanie prawnym postanowienie SN z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98). Oświadczenie składane przez adwokata w przedmiocie zapłacenia opłaty za zastępstwo prawne w całości lub w części w treści skierowanego do sądu wniosku o przyznanie wynagrodzenia za zastępstwo prawne wykonane na zasadzie prawa pomocy jest wymogiem ustanowionym w przepisie powszechnie obowiązującego prawa i niezastosowanie się do jednoznacznie brzmiącej dyspozycji normy prawnej, wywołuje skutek w postaci pozbawienia jej adresata (adwokata) świadczenia pieniężnego, dla którego uzyskania wprowadzono między innymi przedmiotowy warunek. Faktu, że opłaty za czynności adwokackie nie zostały zapłacone w całości lub w części nie można wywodzić (interpretować) z treści żądania zawartego we wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Jego treść nie zastępuje bowiem treści oświadczenia, o którym mowa w § 3 cytowanego rozporządzenia, i nie może być też z treścią tego oświadczenia utożsamiana. Wniosek pochodzi od profesjonalisty i takie działanie prowadziłoby do niedopuszczalnego nadawania z urzędu składanym pismom treści, których są pozbawione. Rygoryzm, z jakim traktowane jest spełnienie opisanych wymogów, znajduje usprawiedliwienie w fakcie, iż powołany

przepis adresowany jest wprost do adwokata (czyli do osoby zajmującej się w sposób profesjonalny wykładnią i stosowaniem przepisów prawa), pociągając za sobą obciążenie Skarbu Państwa. Dodać przy tym należy, iż niezłożenie przez pełnomocnika wskazanego oświadczenia nie stanowi braku formalnego pisma, lecz brak w zakresie uzasadnienia wniosku, toteż nie podlega ewentualnemu uzupełnieniu w trybie art. 130 k.p.c. (por. cytowane wcześniej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98).

kc